

Sommaren då Ingemar Johansson vann VM-titeln

Sommarplågornas tid är över

Sommaren som gått har både varit historisk och väldigt vanlig. Denna sommar dog Michael Jackson. Elvis Presley dog också en sommar. Myggorna var lika elaka som vanligt om somrarna.

Att påstå att årstiderna är cykliska är trivialt. Det ligger så att säga i sakens natur att det är så. Likaså att en del kulturyttringar i vårt samhälle följer årstidernas periodicitet. Det är bara vädret som är osäkert. Det går inte alltid att med säkerhet att fastställa en årstid med hjälp av den rådande väderleken. Att det är sommar kan man emellertid konstatera med hjälp av ett antal andra regelbundet återkommande sommarplågor.

Dessa kan vara både positiva och negativa. Att lyssna till en intressant radiopratare i programmet "Sommar" inger en trygghet. Något som nästan alltid funnits och alltid kommer att vara där. Lätt musik och prat med mening, som Tage Danielsson sa när han lanserade programidén för 50 år sedan. Likaså att spendera en vecka på södra Öland och t ex ägna en kväll åt att kolla svalornas hisnande flygteknik. Eller att göra lite lätta exkursioner för att lära sig något nytt.

Till det man kan försaka hör den sanslösa allsångshysterin, som plågar landet om somrarna. Något som jag hyser direkt agg mot är husvagnar. Dessa obligatoriska sommarattribut kan göra mig både förbittrad och harmsen. Överallt finns de och överallt är de i vägen. På sommaren är de lika självklara som sill och potatis.

Journalisten Josefin Oleviks lagom till sommaren utkomna bok *Campingland – en berättelse om flintastek, flukthål och förtältsromantik*, bekräftar mina flesta förutfattade åsikter om dessa landsvägsnomader. Det är en grupp som har en sak gemensamt, nämligen att inte göra något, bara uppleva friheten på hjul. Friheten att orsaka hur långa bilköer som helst efter sig. Dansbandsmusiken är givetvis dess typiska soundtrack. Detta är riktiga hårdplågor för mig.

Sommarplåga som skapar förbittring

Ranelid är sommarens grillkrydda

Malmöförfattaren Björn Ranelid kan tillbringa nästan hela året i ide, men om sommaren dyker han alltid upp i medierna. Antingen har någon förargat honom eller så har han förargat någon. Och då startar ofelbart vederkvickande rabulistiska sommardebatter. Fejden från 2003 med Linda Skugge är en klassiker. Hennes författarskap blev sig aldrig riktigt likt efter den holmgången. Det

inskränker sig numera till att skriva kakrecept och läsa reklam på Spotify. Jag gillar dessa sommarslagsmål. Ranelid är den där heta grillkryddan som får fart på lite sommarslött kött.

Ranelid är den ende svenske författare som spelat allsvensk fotboll, hävdar han med stolthet. Och så har han gett sig på Fredrik Ljungberg för att han tjänar pengar som han inte är värd. Denne "kalsongpelare" skapar inget av bestående värde tycker Ranelid. I en intervju i Helsingborgs dagblad säger han att han ska sluta ge intervjuer efter den 21 september i år. Jag hoppas han ljuger, för det skall väl komma fler somrar? Ranelid är svensk sommar.

Sommarplåga som piggar upp

Denna sommar var det 50 år sedan Ingemar Johansson vann tungviktstiteln i boxning. Några år tidigare hade Ingo blivit bespottad och hånad som landsförrädare av groggnationalistiska sportjournalister. Nu fick han sin revansch. I ett minnesprogram i TV denna sommar frågade en journalist om han fattade hur stort detta var.

- Man kan inte säga att det jag gjorde var det största i svensk idrott. Det finns så många andra som gjort stora insatser, men som inte uppmärksammats, svarade Ingo.

Svaret var naturligtvis en subtil kritik av journalistiken kring hans insatser. Han visste att skillnaden mellan att vara landsförrädare och hjälte är hårfin i sportens värld. Den beror på sportjournalisterna. Ingos bror säger också att det inte går att ranka Ingos insats eftersom man inte kan mäta boxning och få en jämförelse med andra insatser.

Jag minns radioutsändningen från Radio Luxemburg den natten. Jag begrep inte då varför det blev ett sådant jubel i Yankee Stadium när en svensk slog ut en amerikan på dennes hemmabana. Först senare skulle jag förstå att det var på den tiden som idrottsrasismen stod på sin höjdpunkt i USA.

- Vi tyckte lite synd om Floyd och hans familj med tanke på situationen för dem i USA då, sa hans dåvarande fästmö Birgit Lundgren i programmet.

Kanske var det därför som Floyd blev så populär efteråt i Sverige. Svenskarna nöjde sig med att genom Ingo ha lånat titeln i ett år. Sedan var det helt OK att han slog ut Ingo två gånger på raken. Vi var väl inte lika rasistiska som man var i USA på den tiden.

Alla sommarmorden har fått sin lösning

Vi hade kommit till en fest hos goda vänner i mitten av augusti. Det skulle bli en uppsluppen tillställning. Så brukar det vara. Allting var bra tills vi satt oss till bords. Jag satt bredvid en man som var propert klädd i kavaj med skjortan uppknäppt i halsen. Dock inte så många knappar som Björn Ranelid brukar ha. Han konverserade alla på ett trevligt sätt. Han hade mörkt hår och var kortklippt. Ingenting avslöjade att han var något annat än en prydlig samhällsmedborgare.

Plötsligt tog han ett fast grepp om huvudet. Han körde obevekligt en kniv i nacken samtidigt som han knyckte till huvudet bakåt. Det hördes ett krasande ljud, som om ryggraden träffats och kniven vreds om. Han utstötte ett stön av ansträngning. Kvinnan framför honom gav upp ett tjut.

Det var svårt att avgöra om det var av förtjusning eller skräck. Han vred om huvudet och ett ytterligare krasande hördes. Vår vän polisen, som också var med, tittade instinktivt upp. Han var visserligen bara trafikpolis, men verkade onödigt handlingsförlamad. Slutligen drog han av skalet på kroppen. Den första kräftan hade mött sitt slutliga öde. Kräftkalasen utgör en höjdpunkt bland sommarens återkommande plågor.

Sommarplåga som är innebandyvän?

Till sommarens lättplågor hör också mordet i det engelska grevskapet Midsomer. Jag brukar slå vad med min fru om hur många som kommer att tas av daga i varje avsnitt. Tar man ett snitt över en sommar hamnar man på ca 2,6 personer per avsnitt, vilket får sägas vara hyggligt. Jag gillar den sardoniska tonen, med vilken den engelska landsbygdsöverklassen beskrivs. Den lever i en isolerad tillvaro med oinskränkt tilltro till sin egen sociala överlägsenhet. DCI Barnaby, med sitt ordnade liv och sin moraliska oantastlighet, står i stark kontrast till den dubbelmoral och hänsynslösa brottslighet, som döljer sig bakom de välfriserade ligusterhäckarna i Midsomer.

Ett av sommarens avsnitt handlade om mord i golfmiljö. Ganska tacksamt om man nu vill reta upp engelska eller andra golfare för den delen. Detective Chief Inspector Barnaby har inte så bra koll på denna sport och yttrar sig förtäckt spydigt om denna bisarra kulturyttring så fort han får tillfälle.

När hans kollega och assistent Jones då slutligen frågar honom varför han har en så avog inställning till golf, svarar Barnaby

- Jag har alltid tyckt att det är fullständigt osportsligt att slå på en stillaliggande boll.

Det är givetvis svårt att inte hålla med om den analysen. Men nu är det slut med alla dessa sommarplågor. Grosshandlarbandyns tid är förbi för denna gång och vi kan ägna oss åt den mycket mer sportsliga innebandyn, där bollen bäst slås till när den är i rullning. Det hade inspektör Barnaby gillat.